

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/17/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5615201604
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5615201604.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Ivany Nemčekovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v spore žalobcu: v 1/ rade MUDr. O. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX, XXX XX C., štátny občan SR, v 2/ rade Ing. M. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX, XXX XX M., štátny občan SR, obaja zastúpení právnym zástupcom advokátom JUDr. Igorom Raábom, advokátom, so sídlom G. XX, XXX XX G., proti žalovanému: MM ENERG, s.r.o., so sídlom M. Štefánikova trieda 52, 949 01 Nitra, IČO: 45 603 553, o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia žalovaného, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 9Cb/85/2015-53 zo dňa 12.10.2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 9Cb/85/2015-53 zo dňa 12.10.2015 potvrdzuje.

Žalobcom priznáva plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom „I. Súd určil, že uznesenie číslo 3 valného zhromaždenia odporcu prijaté na zasadnutí valného zhromaždenia odporcu dňa 4. 12. 2014 v znení: „v zmysle ustanovenia § 125 ods. 1 písm. f/ Obchodného zákonníka VZ spoločnosti odvoláva ku dňu 4. 12. 2014 konateľa spoločnosti MUDr. O. O., nar. XX.XX.XXXX, ročné číslo XXXXXX/XXXX s trvalým pobytom A. XXX, XXX XX C. z funkcie konateľa spoločnosti“ je neplatné. II. Súd určil, že uznesenie číslo 4 valného zhromaždenia odporcu prijaté na zasadnutí valného zhromaždenia odporcu dňa 4. 12. 2014 v znení „v zmysle ustanovenia § 125 ods. 1 písm. f/ Obchodného zákonníka VZ spoločnosti odvoláva ku dňu 4. 12. 2014 konateľa spoločnosti Ing. M. M., nar. XXXX, rodné číslo XXXXXX/XXXX s trvalým pobytom M. XXX, XXX XX M. z funkcie konateľa spoločnosti“ je neplatné.“ Vyslovil, že o trovách konania okresný súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že podľa § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku zák. č. 99/1963 Zb. (ďalej aj iba „OSP“) konal a pojednával v neprítomnosti žalovaného, ktorý sa pojednávania nezúčastnil, hoci predvolanie mu bolo doručené dňa 23.9.2015 (č.l. 39 rub spisu). Žalovaný neúčast' na pojednávaní neospravedlnil a ani nežiadal o odročenie pojednávania. Okrem výsluchu účastníkov okresný súd vo veci „vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom listín v spise z čísla listu 1 - 42, najmä výpisom z obchodného registra odporcu zverejneným na internete číslo listu 6 - 7, fotokópiou zápisnice zo zasadnutia valného zhromaždenia odporcu dňa 4. 12. 2014 číslo listu 8 - 10, fotokópiou listiny prítomných spoločníkov na valnom zhromaždení 4. 12. 2014 číslo listu 11, fotokópiou úplného znenia spoločenskej zmluvy odporcu číslo listu 12 - 19, fotokópiou návrhu na zápis zmeny zapísaných údajov o spoločnosti s ručením obmedzeným do obchodného registra podaného na Okresnom súde Žilina 5. 12. 2014 číslo listu 20 - 22“. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu najmä v § 131 ods. 1, 5 Obchodného zákonníka zák. č. 513/1991 Zb. (ďalej aj

len „OBZ“), okresný súd žalobe vyhovel. Konštatoval, že predmetom konania je určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia zo dňa 4.12.2015 č. 3 a č. 4 na návrh bývalých konateľov podľa § 131 ods. 1 veta druhá OBZ. „Zákonodarca taxatívne vymenoval osoby, ktoré sú oprávnené domáhať sa neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia (spoločník, konateľ, likvidátor, správca konkurznej podstaty, vyrovnávací správca, člen dozornej rady). Pre takéto konanie je postačujúce, ak je uznesenie valného zhromaždenia v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo so stanovami. Zákonodarca priznal právo domáhať sa neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia aj bývalým konateľom, ak sa ich uznesenie valného zhromaždenia týka. Súd považuje za potrebné uviesť, že s účinnosťou od 1. 1. 2002 sa rozšíril okruh aktívne legitimovaných osôb na podanie návrhu na určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia o bývalého konateľa / konateľov, ktorí nemusia preukazovať naliehavý právny záujem podľa § 80c OSP, preto sa po 1. 1. 2002 neaplikuje judikatúra - rozsudok NS SR sp. zn. 3Obdo 181/1998, zo súdnej praxe, ročník 1998, č. 6, strana 133. Posudzovanie právnej otázky, kedy sú oprávnení bývalí konatelia podať žalobu o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia je iné ako pri spoločníkoch obchodnej spoločnosti. Pri spoločníkoch obchodnej spoločnosti postačuje, ak je takéto uznesenie valného zhromaždenia v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo so stanovami. V prípade bývalých konateľov takéto uznesenie valného zhromaždenia sa ich musí týkať. Pre všetky oprávnené subjekty podať žalobu o neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia platí hmotnoprávna prekluzívna lehota troch mesiacov od prijatia uznesenia valného zhromaždenia (alebo ak valné zhromaždenie nebolo riadne zvolené, odo dňa, keď sa táto osoba mohla o uznesení dozvedieť). Uznesenia valného zhromaždenia č. 3 a 4 boli prijaté na valnom zhromaždení dňa 4. 12. 2014 (ktorým boli navrhovatelia ako konatelia odvolaní z funkcie konateľov). Žaloba bola podaná na súde včas dňa 3. 3. 2015, pred uplynutím trojmesačnej prekluzívnej lehoty. Uznesenia č. 3 a 4 valného zhromaždenia sa týkajú oboch navrhovateľov ako bývalých konateľov, lebo prijatím týchto uznesení zaniká ich funkcia konateľov. V súčasnosti sú iba spoločníkmi obchodnej spoločnosti a funkciu konateľov vykonávajú ďalší dvaja zo štyroch spoločníkov spoločnosti O. O. a Ing. W. O..“

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že podľa článku 12 spoločenskej zmluvy termín a program valného zhromaždenia treba oznámiť spoločníkom písomne minimálne päť dní pred jeho konaním. Podľa článku 14 ods. 1 spoločenskej zmluvy žalovaného valné zhromaždenie je schopné uznášania, ak sú prítomní všetci spoločníci spoločnosti (t.j. 100 % hlasov). Podľa článku 14 ods. 2 spoločenskej zmluvy žalovaného na prijatie akéhokoľvek rozhodnutia valného zhromaždenia je potrebný súhlas všetkých spoločníkov spoločnosti (t.j. 100 % hlasov). Ku dňu konania valného zhromaždenia 4.12.2014 boli spoločníkmi spoločnosti žalobca 1/ MUDr. O. O., žalobca 2/ Ing. M. M., O. O., Ing. W. O.. Tieto osoby boli súčasne ku dňu konania valného zhromaždenia 4.12.2014 aj konateľmi spoločnosti. Z výpovedí žalobcov bolo zistené, že ako spoločníci obchodnej spoločnosti sa o konaní valného zhromaždenia dňa 4.12.2014 nedozvedeli v súlade s článkom 12 ods. 4 spoločenskej zmluvy žalovaného, t.j. písomne minimálne päť dní pred jeho konaním. O tom, že prebehlo valné zhromaždenie sa žalobcovia dozvedeli pred Vianocami roku 2014 z internetu, keď vyhľadali údaje v obchodnom registri. Zo zápisnice zo zasadnutia valného zhromaždenia 4.12.2014 okresný súd zistil, že sa ho zúčastnili iba dvaja spoločníci zo štyroch, t.j. zvolávateľ Ing. W. O. a O. O.. Žalobcovia 1/ a 2/ ako spoločníci spoločnosti neboli v súlade so spoločenskou zmluvou informovaní o termíne konania valného zhromaždenia. Táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi sporná, lebo v zápisnici o konaní valného zhromaždenia bolo konštatované, že pri zvolaní valného zhromaždenia nebol dodržaný formálny postup a zvolávateľ (spoločník) Ing. W. O. požiadal prítomných, aby prejavili vôľu, či trvajú alebo netrvajú na dodržaní formálneho postupu pre zvolanie valného zhromaždenia predpísaného v spoločenskej zmluve. Dvaja prítomní spoločníci Ing. W. O. a O. O. vyhlásili, že netrvajú na dodržaní formálneho postupu pre zvolanie valného zhromaždenia predpísaného v spoločenskej zmluve a vyslovujú súhlas s jeho konaním, hoci nebol dodržaný formálny postup predpísaný v spoločenskej zmluve a Obchodnom zákonníku. Spoločník Ing. W. O. konštatoval, že valné zhromaždenie je uznášaniaschopné vzhľadom na skutočnosť, že sú prítomní dvaja spoločníci, čo predstavuje 99,349 % hlasov, ktoré môžu spoločníci spoločnosti pri hlasovaní na valnom zhromaždení vykonávať a títo vyhlásili, že netrvajú na dodržaní formálneho postupu pre zvolanie valného zhromaždenia predpísaného v spoločenskej zmluve a Obchodnom zákonníku a vyslovujú súhlas s konaním valného zhromaždenia. Okresný súd prijal záver, že podľa článku 14 ods. 1 spoločenskej zmluvy valné zhromaždenie nebolo uznášaniaschopné, lebo neboli prítomní všetci spoločníci spoločnosti, čo predstavuje 100 % hlasov. Na prijatie akéhokoľvek rozhodnutia valného zhromaždenia je podľa spoločenskej zmluvy potrebný súhlas všetkých spoločníkov spoločnosti, čo predstavuje 100 % hlasov (článok 14 ods. 2 spoločenskej zmluvy). Na základe vyššie uvedeného mal okresný súd preukázané, že dvaja zo štyroch spoločníkov nemohli platne vyhlásiť, že valné zhromaždenie je uznášaniaschopné, keďže na valnom zhromaždení neboli prítomní všetci

spoločníci spoločnosti. Dvaja spoločníci (žalobcovia 1/ a 2/) neboli prítomní, lebo o termíne konania valného zhromaždenia nemali vedomosť. Keďže valné zhromaždenie nebolo riadne zvolané a ani uznášaniaschopné, nemohlo byť na valnom zhromaždení prijaté žiadne platné rozhodnutie vo vzťahu k jeho konaniu, lebo nebol dodržaný formálny postup pre jeho zvolanie, k uznášaniaschopnosti v rozpore s ustanoveniami spoločenskej zmluvy a ani o odvolaní z funkcie konateľov žalobcov 1/ a 2/, ktorí boli súčasne spoločníkmi spoločnosti (uznesenie č. 3 a 4). Žalobcovia, ktorí sú bývalí konatelia a súčasne dvaja zo štyroch spoločníkov obchodnej spoločnosti žiadnym spôsobom neprejavili vôľu, že netrvajú na predpísanom formálnom postupe pri zvolávaní valného zhromaždenia. Na základe uznesení č. 3 a 4, prijatých na valnom zhromaždení 4.12.2014 na návrh zápisu zmeny zapísaných údajov o spoločnosti s ručením obmedzeným do obchodného registra podaným na Okresnom súde Žilina 5.12.2014 boli konatelia Ing. M. M. a MUDr. O. O. vymazaní z obchodného registra. Dôsledkom toho je, že aj keď sú žalobcovia spoločníci, nemôžu vykonávať funkciu konateľov obchodnej spoločnosti, čo je závažný zásah do ich práv, keďže konateľ obchodnej spoločnosti je štatutárom a v obchodnej spoločnosti žalovaného v mene spoločnosti koná každý z konateľov spoločnosti samostatne. Teda obsah uznesení č. 3 a 4 prijatých na valnom zhromaždení 4.12.2014 sa žalobcov ako konateľov žalovaného, v súčasnosti bývalých konateľov, týka.

4. Okresnému súdu bolo známe z jeho činnosti, že na Okresnom súde Liptovský Mikuláš sa vedie konanie sp. zn. 4Cb/23/2015, v ktorom sa žalobcovia MUDr. O. O. a Ing. M. M. ako spoločníci proti žalovanému MM ENERG, s.r.o., domáhajú určenia neplatnosti uznesení valného zhromaždenia č. 3 a 4. Neplatnosti uznesení valného zhromaždenia č. 3 a 4 sa domáhajú MUDr. O. O. a Ing. M. M. aj v tomto konaní sp. zn. 9Cb/85/2015 ako bývalí konatelia obchodnej spoločnosti. V čase rozhodovania okresného súdu (pre súd je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku podľa § 154 ods. 1 OSP) nebol právoplatný rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 4Cb/23/2015-67 zo dňa 7.5.2015, ktorým okresný súd určil, že uznesenia č. 3 a 4 valného zhromaždenia zo dňa 4.12.2014, ktorým boli odvolaní konatelia MUDr. O. O. a Ing. M. z funkcie konateľov, za neplatné. Proti tomuto rozhodnutiu sa odvolal žalovaný, o jeho odvolaní nebolo právoplatne rozhodnuté (ku dňu vyhlásenia rozsudku). Okresný súd bol „toho názoru, že konaním sp. zn. 9Cb/85/2015 nenastala ani prekážka litispendencie (§ 83 OSP), keďže predmetom tohto konania sú práva bývalých konateľov na určenie neplatnosti valného zhromaždenia a nie spoločníkov (hoci sú aj spoločníkmi obchodnej spoločnosti). K takejto situácii by mohlo dôjsť aj v prípade, ak by osoby bývalých konateľov neboli identické s osobami spoločníkov. Pri takomto type súdneho sporu sa môže stať, že by spoločníkom obchodnej spoločnosti uplynula prekluzívna lehota na podanie žaloby, ale bývalým konateľom by prekluzívna lehota na uplatnenie žaloby ešte neuplynula. Pokiaľ by už bolo právoplatné rozhodnutie súdu o určení neplatnosti uznesení č. 3 a 4 valného zhromaždenia na návrh spoločníkov (v konaní 4Cb/23/2015) bolo by záväzné pre každého, ale v čase rozhodovania súdu rozsudok prvostupňového súdu ešte nebol právoplatný.“ Okresný súd žalobe vyhovel a určil, že uznesenia č. 3 a 4 prijaté na valnom zhromaždení žalovaného dňa 4.12.2014, ktorým boli žalobcovia 1/ a 2/ odvolaní z funkcie konateľov sú neplatné, lebo boli prijaté v rozpore so zákonom a spoločenskou zmluvou žalovaného a týkajú sa žalobcov, ktorým na ich základe zanikla funkcia konateľov spoločnosti. O trovách prvostupňového konania okresný súd rozhodol podľa § 151 ods. 3 OSP tak, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný „proti všetkým výrokom Rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 12.10. 2015, č.k. 9 Cb 85/2015, IČS 5615201604“ z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a), c), d), f) „zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), podľa ktorého odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí“. Podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) OSP súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. V napadnutom rozsudku okresný súd konštatoval, že konal a pojednával v neprítomnosti žalovaného, „ktorý sa na pojednávanie neustanovil, hoci predvolanie mu bolo doručené dňa 23.9.2015 (číslo listu 39/rub). Odporca neúčast' na pojednávaní neospravedlnil a ani nežiadal o odročenie pojednávania. Odporca má za to, že konaním súdu sa mu odňala možnosť konať pred súdom, pretože súd pojednával vec bez jeho prítomnosti.“ „Žalovaný zastáva, názor, že aj keď

nie je vylúčená možnosť, aby súd prejednal a rozhodol vec bez prítomnosti účastníka konania, je však vždy povinný poskytnúť účastníkovi možnosť, aby na jej prejednaní bol prítomný. Súd nevykonal žiaden opakovaný úkon smerujúci k tomu, aby bola daná odporcovi možnosť konať pred súdom. Odporca mal záujem sa zúčastniť pojednávania a byť vypočutý vo veci ako účastník konania. Súd v konaní vypočul len navrhovateľov a vo veci rozhodol. Súd vo veci nevyočul odporcu a tým mu odoprel možnosť vyjadriť sa k veci samej. Tým, že sa odporcovi odňala možnosť konať pred súdom na prvom stupni nemá možnosť v odvolacom konaní predkladať akékoľvek ďalšie dôkazy.“

6. Žalovaný namietal, že okresný súd v rozsudku konštatoval, že je mu známe z jeho činnosti, že na Okresnom súde Liptovský Mikuláš sa vedie konanie sp.zn. 4Cb/23/2015, v ktorom sa žalobcovia MUDr. O. O. a Ing. M. M. ako spoločníci proti žalovanému MM ENERG s.r.o. domáhajú neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia č. 3 a 4. Žalovaný poukázal na to, že okresný súd nemal v tomto konaní „vydať rozsudok, ale mal návrh zamietnuť alebo konanie prerušiť vzhľadom na prebiehajúce konanie 4Cb/23/2015. Aj keď v tomto konaní sa neplatnosti domáhajú navrhovatelia ako konatelia výsledok t.j. výrok ktorého sa domáhajú je totožný s výrokom t.j. rozhodnutím, ktoré má byť vydané v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cb/23/2015. Z toho dôvodu jednoznačne bola vydaným rozhodnutím porušená zásada litispendencie uvedená v ust. § 83 OSP. Súd tak nesprávne právne vec posúdil.“

7. V odvolaní žalovaný tiež namietal, že „podľa jeho názoru nie je daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia číslo 3 a 4 a to z dôvodu, že zápis zmeny v obchodnom registri má len deklaratórny charakter. Navrhovatelia sa mali podľa názoru odporcu domáhať určenia, že sú konateľmi spoločnosti. Z toho dôvodu mal súd žalobu zamietnuť.“

8. K doručenému odvolaniu sa písomne vyjadrili žalobcovia v podaní právneho zástupcu. Žalovaný v odvolaní namietal, že postupom okresného súdu mu ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom z dôvodu, že okresný súd prejednával vec a rozhodol bez jeho prítomnosti. Žalobcovia zdôraznili, že žalovaný v priebehu súdneho konania neposkytol potrebnú súčinnosť, nesplnil si povinnosť prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania, práve naopak, zostal v rámci konania pred konajúcim súdom nečinný. Napriek riadnemu a včasnému predvolaniu na pojednávanie, ktoré predvolanie bolo žalovanému preukázateľne doručené, sa na toto pojednávanie nedostavil, svoju neúčasť neospravedlnil ani nepožiadal o odročenie pojednávania. Žalovanému teda bola v súlade s právnym poriadkom poskytnutá možnosť zúčastniť sa pojednávania a vyjadriť sa k predmetnej právnej veci, ktorú však na základe svojho dobrovoľného a slobodného rozhodnutia možnosť nevyužil. V prípade aj ďalších súdnych sporov medzi žalobcami a žalovaným nejde pritom o ojedinelý prípad chovania sa, resp. konania/nekonania žalovaného - spravidla vždy vedúceho k neúčelnému predlžovaniu súdneho konania, resp. účelovým prietahom v súdnom konaní. Okresný súd podľa žalobcov postupoval správne, keď v súlade s § 101 ods. 2 OSP pokračoval v konaní, aj keď žalovaný bol v konaní nečinný a po objasnení skutkového stavu a na základe predložených dôkazov, a tiež listín, ktoré žalovaný „uložil v súlade so zákonnou povinnosťou do zbierky listín, bolo jednoznačne preukázané, že došlo k flagrantnému porušeniu ustanovení Obchodného zákonníka a spoločenskej zmluvy o zvolávaní valného zhromaždenia žalovaného a spôsobe jeho rozhodovania, dôsledkom čoho nastal vážny zásah do práv žalobcov ako konateľov, ktorí boli prijatím napadnutých uznesení odvolaní z funkcie konateľov.“ Okresný súd dostatočne, úplne a správne zistil skutkový stav, ktorý bol preukázaný jednak dôkazmi predloženými žalobcami, jednak aj listinami, ktoré boli vyhotovené priamo na valnom zhromaždení žalovaného a v ktorých je zachytený celý postup a spôsob prijatia napadnutých rozhodnutí, na základe čoho okresný súd dospel k úplným a správnym skutkovým zisteniam, ktoré rovnako aj správne právne posúdil. Svoje meritórne rozhodnutie logicky a precízne odôvodnil a skutkový stav a dôkazy zhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach. Jednoznačne bola posúdená aj otázka naliehavého právneho záujmu.

9. K otázke ďalšieho súdneho konania iniciovaného na základe žaloby žalobcov ako spoločníkov žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu uviedli, že ide o odlišné postavenie žalobcov, ako aj o ich odlišné nároky a následky z toho vyplývajúce. V pozícii konateľov boli žalobcovia poškodení na svojich právach tým, že boli v rozpore so zákonom a spoločenskou zmluvou odvolaní z funkcie konateľov, čím fakticky absolútne stratili možnosť podieľať sa na činnosti spoločnosti, obchodnom vedení, no najmä oprávnenie konať za spoločnosť. Z pohľadu spoločníkov boli žalobcovia poškodení na svojich právach tým, že im bola odopretá možnosť zúčastniť sa na valnom zhromaždení a uplatňovať svoje rozhodovacie a kontrolné právomoci spoločníkov ako majetkovo zainteresovaných subjektov. Išlo teda o odlišné postavenie žalobcov ako konateľov a žalobcov ako spoločníkov, ktoré charakterizuje rozdielny rozsah

oprávnení a povinností a z toho vyplývajú aj rozdielne dôsledky porušenia ich práv napadnutými uzneseniami, ktoré odôvodňujú opodstatnenosť oboch podaných žalôb. Navrhli, aby odvolací súd v zmysle § 219 ods. 1 OSP „rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn.: 9Cb/85/2015, zo dňa 12.10.2015 ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcom trovy odvolacieho konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia vo výške 89,50 € (1x úkon právnej služby á 66,- €: vyjadrenie k odvolaniu žalovaného, 1x režijný paušál á 8,58 € + 20 % DPH zo sumy 74,58 € vo výške 14,92 €).“

10. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) postupom v medziach podľa § 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario s verejným vyhlásením rozsudku za splnenia podmienok podľa § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne rozhodnutie.

11. Primárne v procesnej rovine krajský súd uvádza, že aj keď odvolacie konanie začalo podaním odvolania žalovaného, ktoré bolo doručené okresnému súdu dňa 02.12.2015 (č.l. 61 spisu), v odvolacom konaní bolo od 01.07.2016 postupované podľa zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý zrušil zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení platnom a účinnom do 30.06.2016 (§ 473 CSP). Vyplýva to z § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

12. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

13. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Krajský súd uvádza, že za aplikácie § 387 ods. 1, 2 CSP sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia okresného súdu a v podobnostiach naň odkazuje. Práve z titulu aplikácie tohto ustanovenia nie je žiaduce, aby v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu boli zopakované tie závery a zhodnotenia, ktoré už odznali v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia. Je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k odvolacím dôvodom zvýraznia právne významné, poprípade skutkové rozhodné okolnosti. Tento postoj krajského súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08. októbra 2009, v zmysle ktorého „...Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov tak prvostupňového súdu ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 170/2015, v zmysle ktorého „...pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“ a na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa ktorého „odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu“.

17. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že mu ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP a zároveň, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne

posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Žalovaný v odvolaní namietal, že okresný súd konal a prejednal vec v jeho neprítomnosti, ktorý sa na pojednávanie neustanovil, hoci predvolanie mu bolo doručené dňa 23.09.2015, ktorým postupom sa mu odňala možnosť konať pred súdom, a teda aj tým, že okresný súd nevypočul žalovaného a odoprel mu možnosť vyjadriť sa k veci, napriek tomu, že žalovaný mal záujem zúčastniť sa pojednávania, z ktorého postupu vyvodzoval nesprávnosť a nezákonnosť postupu okresného súdu. V súvislosti s touto odvolacou argumentáciou žalovaného považuje krajský súd za podstatné uviesť, že „Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov“. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 286/2012 zo dňa 7. marca 2013).

18. Odňatie možnosti konať pred súdom vyvodzoval žalovaný teda z dôvodu, že súd prvej inštancie prejednal vec v jeho neprítomnosti. V súvislosti s touto námietkou žalovaného krajský súd považuje za podstatné zvýrazniť, že okresný súd v čase rozhodnutia aplikoval § 101 ods. 2 OSP, mal za to, že boli naplnené podmienky pre prejednanie veci v neprítomnosti žalovaného. Je zrejmé, že predvolanie bolo žalovanému doručené dňa 23.09.2015 (č.l. 39 rub spisu). Napriek tejto skutočnosti sa žalovaný nariadeného termínu pojednávania nezúčastnil, svoju neúčast' neospravedlnil.

19. V tejto rovine krajský súd poukazuje na § 101 ods. 2 OSP (k momentu rozhodovania okresného súdu), v zmysle ktorého súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Zodpovedajúcou právnou úpravou k momentu rozhodovania odvolacieho súdu v rovine námietky žalovaného je § 365 ods. 1 písm. b) CSP, v zmysle ktorého, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V súvislosti s uvedenou argumentáciou žalovaného potom krajský súd poukazuje jednak na zákonné ustanovenie účinné k dátumu momentu vykonania pojednávania a následne rozhodnutia vo veci v neprítomnosti žalovaného § 101 ods. 2 OSP, ktoré bolo účinné k dátumu 30.06.2016. Pri posúdení primárne podmienok § 101 ods. 2 OSP ako aj v zmysle čl. 4 ods. 1 CSP vo väzbe na § 365 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd mal naplnené kumulatívne zákonné podmienky pre možnosť prejednanie veci v neprítomnosti žalovaného. Ide teda o podmienku riadneho a včasného predvolania tak, aby mal účastník dostatočnú časovú možnosť pripraviť sa na pojednávanie, ako vyplývalo z § 115 ods. 2 OSP (k momentu rozhodovania okresného súdu, ktorému zodpovedá § 178 ods. 2 CSP (v čase rozhodovania odvolacieho súdu), teda spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať, ku splneniu ktorej podmienky došlo doručením predvolania žalovanému na termín pojednávania dňa 23.9.2015 (č.l. 39 rub spisu), ktorú skutočnosť doručenia predvolania na nariadený termín pojednávania žalovaný v odvolaní nespochybnil a ani osobitne nenamietal. Krajský súd mal teda za to, že k doručeniu predvolania žalovanému došlo kvalifikovane dňa 23.09.2015, pričom treba zdôrazniť, že odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania.

20. Je teda zrejmé, že žalovaný mal riadne doručené predvolanie na pojednávanie, ktorého sa však nezúčastnil, svoju neúčast' neospravedlnil. Krajský súd pripomína, že žalovaný, tak ako aj žalobcovia, mali pred súdom danú rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy, naplňovať procesné práva a povinnosti a súdu predkladať a označovať dôkazy. Je namieste tiež pripomenúť v zúženom slova zmysle pri uplatňovaní procesných práv a naplňaní procesných povinností toho ktorého účastníka konania, že tieto nie je možné viazať len na samotné pojednávanie, pretože v priebehu celého súdneho konania žalobcovia aj žalovaný môžu do spisového materiálu dokladať dôkazy, ktoré žiadajú, resp. navrhujú vo veci vykonať. Tak žalobcovia ako aj žalovaný v tomto smere mali rovnakú procesnú pozíciu, a ak ju žalovaný nenaplnil, nezrealizoval, tento postup nemôže byť na ujmu práv druhého účastníka súdneho konania, a to žalobcov, ktorí z titulu rovnosti majú rovnaké právo ako žalovaný, a to aby sa ich vec

verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. Krajský súd konštatuje, že v konaní pred okresným súdom Ústavou Slovenskej republiky vyžadovanú rovnosť všetkých účastníkov v konaní okresný súd dodržal, a to na základe záverov, ktoré uviedol krajský súd v odôvodnení tohto rozhodnutia.

21. Podľa § 125 OSP (účinného k momentu rozhodnutia okresného súdu), výsluch žalovaného ako účastníka konania je len jedným z dôkazných prostriedkov, pokiaľ v konaní pred okresným súdom k veci boli produkované iné dôkazy, z ktorých okresný súd ustálil dôvodnosť nároku žalobcov, tak ani z tejto roviny nebolo možné konštatovať, že by postupom okresného súdu došlo k odňatiu možnosti žalovanému konať pred súdom. Krajský súd zdôrazňuje, že nedošlo k porušeniu ani ústavou garantovaných práv žalovaného, ako účastníka súdneho konania podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ide o právo, v danom prípade žalovaného, ako účastníka konania, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti s tým, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, pričom k realizovaniu tohto práva žalovaným postupom okresného súdu, ktorý bol vyhodnotený krajským súdom vyššie, boli žalovanému vytvorené podmienky. Pokiaľ toto ústavou dané právo žalovaný nenaplnil, nevyužil ho, tak bol správny postup okresného súdu, ktorý bol k momentu rozhodnutia povinný aplikovať § 6 OSP, ktorému zodpovedá čl. 17 CSP, teda, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Teraz k momentu rozhodovania odvolacieho súdu platná úprava § 179 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého pojednávajúce súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto konania. Krajský súd k úplnosti veci poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 2Cdo 96/99, podľa ktorého právnej vety „...výsluch účastníka konania je iba jedným z dôkazných prostriedkov. Nevykonanie dôkazu výsluchom účastníka konania, nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“.

22. V čase rozhodovania okresného súdu bolo teda vychádzané z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého bolo možné odročiť pojednávajúce len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť a z § 101 ods. 1 OSP, podľa ktorého účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania, najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny súdu. Išlo o premietnutie ústavného práva na súdnu (a inú právnu) ochranu (čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky); pri rozhodovaní bolo odvolacím súdom zohľadnené, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prejedнала bez zbytočných prietahov, v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky). Uvedené (ústavou zaručené) práva boli v prípade žalovaného v postupe prvostupňového súdu vo vzťahu k namietanému vykonaniu pojednávajúce dňa 12.10.2015 dodržané, pričom bolo súčasne a rovnako prihliadané i na práva žalobcov. Odvolací dôvod o odňatí možnosti žalovanému konať pred súdom prvej inštancie, bol z uvedených dôvodov odvolacím súdom vyhodnotený ako neopodstatnený.

23. Prejednaním veci v neprítomnosti žalovaného nebola porušená ani zásada rovnosti strán v súdnom procese. Táto zásada sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02). Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu, zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavno-právnych princípov občianskeho súdneho procesu spočíva v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania), ako aj iného civilného procesu, majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok, bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (II. ÚS 35/02). Táto zásada, vyjadrujúca „právo na spravodlivý proces“, nutnosť rovnakých „pravidiel hry“, alebo tiež „princíp rovnosti“, sa premieta predovšetkým v ustanoveniach, upravujúcich vedenie konania a priebeh dokazovania. V podstate rovnosť účastníkov v súdnom konaní, ako prirodzený dôsledok rovnosti všetkých občanov, je upravená v § 18 OSP. Pri uplatňovaní tejto zásady rovnosti v súdnom konaní je však nevyhnutné prihliadať nielen k právam jedného účastníka súdneho konania, v danom prípade žalovaného ako odvolateľa, ale aj k právam žalobcov, ktorí rovnako majú nárok, aby sa ich vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, z ktorého dôvodu nemôže v súdnom konaní dochádzať k výkonu práv jedného z účastníkov

súdneho konania na ujmu druhého účastníka súdneho konania. Pokiaľ by v danom prípade nariadeného pojednávania 12.10.2015 okresný súd vec neprejednal v neprítomnosti žalovaného, tak jeho postupom by došlo k zásahu do práv a oprávnených záujmov žalobcov. Ani s ohľadom k uvedenej zásade rovnosti, vyjadrenej § 18 OSP (k momentu rozhodovania okresného súdu), krajský súd nezistil, že by postupom okresného súdu došlo k vade konania, ktorá by mala za následok nesprávne (nezákonné) rozhodnutie vo veci. Princíp rovnosti zbraní, ako jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania, vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície vis - á - vis proti jej protistrane (pozri napr. Nideröst-Huber proti Švajčiarsku, 18. februára 1997, ods. 23, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-I). Okrem tejto požiadavky koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené, s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (pozri Nideröst-Huber, citované vyššie, ods. 24; a Milatová, citované vyššie, ods. 59) (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. marca 2012, sp.zn. 5 Cdo 16/2012).

24. Krajský súd v súvislosti so svojimi závermi poukazuje aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 153/07, podľa ktorého „...zmyslom procesných garancií, vyplývajúcich z čl. 47 ods. 3 a z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je zabezpečiť, aby bola účastníkovi konania, na ktorého sa tieto garancie vzťahujú, poskytnutá zo strany príslušného orgánu verejnej moci rozumná a dostatočná možnosť uplatniť svoj vplyv na priebeh a výsledok konania využitím svojich procesných práv za podmienok, ktoré ho nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhým účastníkom konania. Ak procesný postup orgánu verejnej moci objektívne poskytol účastníkovi konania priestor uplatniť tieto procesné práva, no ten ich bez dôvodu hodného osobitného zreteľa nevyužil (prípadne nevyužil v plnom rozsahu), nemožno dospieť k záveru, že došlo k porušeniu jeho základných práv na súdnu ochranu, na rovnosť v konaní alebo na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, prípadne k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie“.

25. Žalovaný v odvolaní ďalej namietal, že bola porušená zásada litispendencie v § 83 OSP, čím podľa žalovaného bola vec nesprávne právne posúdená.

26. Podľa § 83 OSP, začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie (znenie účinné do 01.07.2016).

27. Podľa § 159 CSP (účinného k momentu rozhodnutia odvolacieho súdu), začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie. Ak na súde prebieha o tom istom spore iné konanie, súd zastaví konanie, ktoré sa začalo neskôr.

28. Ustanovenie § 83 OSP bránilo tomu, aby bolo začaté konanie o tej istej veci, v ktorej už prebieha na súde iné konanie. O prekážke litispendencie je možné hovoriť vtedy, ak súčasne prebieha konanie o tej istej veci na dvoch, či viacerých súdoch (orgánoch). Totožnosť veci je daná tzv. totožnosťou subjektov a tzv. totožnosťou predmetu konania, vyplývajúceho z rovnakého skutku. Totožnosť subjektov znamená totožnosť účastníkov konania, bez ohľadu na to, či vystupujú v rovnakých alebo rozdielnych procesných pozíciách a rovnako bez ohľadu na to, či v konaní vystupujú právni nástupcovia účastníkov. Totožnosť predmetu konania je totožnosť nároku uplatneného z rovnakého skutkového základu či skutkového deja. Pri skúmaní, či v prejednávanej veci došlo k prekážke skôr začatého konania, vedúcej k potrebe zastaviť konanie (§ 104 ods. 1 OSP v spojení s § 83 OSP), je vždy potrebné brať zreteľ na to, ktoré subjekty sú účastníkmi týchto konaní a aké v nich majú postavenie. Už zo samotného odvolania je zrejmé, že žalovaný uvádza, že neplatnosti sa domáhajú žalobcovia ako konatelia, avšak zdôraznil výrok rozhodnutia, ktorý je totožný s výrokom rozhodnutia, ktoré bolo vydané v konaní pod sp.zn. 4Cb/23/2015. Krajský súd zdôrazňuje, že nezistil porušenie podmienok konania cez úpravu stanovenú k momentu rozhodovania okresného súdu v § 83 OSP a teraz v zmysle § 159 CSP a zdôrazňuje predovšetkým skutočnosť, že v prejednávanej veci nebol naplnený jeden zo základných znakov prekážky litispendencie, keďže status uvedených účastníkov v prejednávanej veci bol rozdielny so statusom účastníkov v konaní pod sp.zn. 4Cb/23/2015, pričom je zrejmé, že k statusom žalobcov sa viažu iné práva, z ktorých účastníci odvodzovali nároky uplatnené žalobami v oboch veciach. Primerane a podporne v tomto smere krajský súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej

republiky zo dňa 09.02.2011, sp.zn. 31Cdo 365/2009, v zmysle ktorého: „O stejnou věc se jedná tehdy, jde-li v pozdějším řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž již bylo zahájeno jiné řízení, a týká-li se stejného předmětu řízení a týchž osob. Tentýž předmět řízení je dán tehdy, jestliže tentýž nárok nebo stav vymezený žalobním petitem vyplývá ze stejných skutkových tvrzení, jimiž byl uplatněn, tedy ze stejného skutku (srov. shodně napr. závěry obsažené v důvodech usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. února 2011, sp. zn. 31 Cdo 365/2009, uveřejněného pod číslem 68/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek; dále jen „R 68/2011“). Z tohto dôvodu nemohol vyhodnotiť krajský súd ani tento odvolací dôvod uplatnený žalovaným ako dôvod, ktorý by mal vplyv na vecnú správnosť záverov súdu prvého stupňa.

29. Žalovaný v odvolaní namietal, že nie je daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia 3 a 4, a to z dôvodu zápisu zmeny v obchodnom registri, ktoré majú len deklaratórny charakter a mali sa domáhať určenia, že sú konateľmi spoločnosti. Krajský súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že v rámci doručeného predvolania, ktorú skutočnosť žalovaný v odvolaní nespochybnil, bol žalovaný riadne poučený cez úpravu 120 ods. 4 OSP (účinného k momentu rozhodovania okresného súdu), o čom svedčí doručka na č.l. 39 rub spisu.

30. Podľa § 366 CSP (k momentu rozhodovania odvolacieho súdu), prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

31. Odvolací súd s odkazom na vyššie citovanú právnu úpravu sa nemohol zaoberať novotami, ktoré v rámci prostriedkov procesnej obrany žalovaný ako odvolateľ nepoužil v konaní pred súdom prvej inštancie. Bol riadne poučený, v zmysle splnenia procesnej poučovacej povinnosti v predvolaní na č.l. 41 spisu vo väzbe na doručku č.l. 39 rub spisu. Žalovaný netvrdil, nepreukázal v rámci podaného odvolania, že by v štádiu konania pred súdom prvej inštancie nové skutočnosti týkajúce sa predmetnej argumentácie nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvej inštancie. Predmetná argumentácia sa pritom netýkala len roviny právneho posúdenia veci, ale aj roviny skutkovej. Napriek tomu, že uvedená argumentácia bola vyhodnotená ako novoty, krajský súd považuje za podstatné zdôrazniť, že k momentu rozhodnutia okresného súdu, podľa § 79 ods. 1 OSP, konanie začínalo na návrh. Podľa § 80 OSP bolo upravené, čoho sa môže žalobca domáhať, čiže aké boli právne prípustné druhy žalôb z hľadiska petítov sporov. Návrhom na začatie konania možno uplatniť aj to, aby sa rozhodlo o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak bol na tom naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c) OSP. Okrem tejto určovacej žaloby (nakoľko výpočet v § 80 OSP nie je taxatívny), žalobcovia mohli podať aj určovaciu žalobu ohľadne existencie či neexistencie právnej skutočnosti, ktorá však nezodpovedá žalobe upravenej v § 80 písm. c) OSP. V týchto žalobách nebolo potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem, nakoľko tento vyplýval priamo z právneho predpisu. Predmetom sporu bol návrh na určenie, že uznesenia č. 3 a 4 valného zhromaždenia žalovaného prijaté dňa 04.12.2014, sú neplatné. Krajský súd zdôrazňuje, že § 131 Obchodného zákonníka rieši neplatnosť uznesení valného zhromaždenia spoločnosti s ručením obmedzeným, na rozdiel od určovacích žalôb podľa všeobecnej úpravy § 80 písm. c) OSP, pri ktorých je nevyhnutnou procesnou podmienkou preukázania naliehavého právneho záujmu. V prípade určovacej žaloby podľa § 131 Obchodného zákonníka, existenciu naliehavého právneho záujmu predpokladá zákon, a preto ho netreba osobitne preukazovať. Treba preukázať v tomto konaní iba na tie skutočnosti, ktoré určuje špeciálne ustanovenie § 131 Obchodného zákonníka, tak ako v prejednávanej veci.

32. Napokon odvolací súd k argumentácii žalovaného v odvolaní podporne a primerane poukazuje i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.11.2010, sp.zn. 5Cdo 218/2010, v zmysle ktorého do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny

proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Odvolací súd k tomu opätovne poznamenáva, že pod pojmom účastník konania je v civilnom sporovom súdnom konaní potrebné (od 01.07.2016) rozumieť sporovú stranu (žalobca, žalovaný).

33. Z dôkaznej situácie v prvoinštančnom konaní vo väzbe na vyvedené závery tak okresného ako i krajského súdu bolo v odvolacom konaní rozhodnuté o potvrdení napadnutého rozsudku okresného súdu, tak v meritórnom výroku, ako i v na ňom závislom výroku vo vzťahu k trovám konania (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

34. O náhrade trov tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP, podľa ktorého, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli plne úspešní žalobcovia, ktorí v súvislosti s týmto konaním uskutočnili návrh na priznanie trov odvolacieho konania, preto im bola priznaná plná náhrada odvolacích trov.

35. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. Toto rozhodnutie prijal odvolací súd v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.